

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

JUDr. et Mgr. Bc. P. K., Ph.D.

bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Šmehýlem,
se sídlem V jámě 1598/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému

Česká advokátní komora

se sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, č. j. K 11/2021

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 3. března 2023, sp. zn. K 11/2021, a rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 16. 6. 2021, sp. zn. K 11/2021, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V..

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku v částce 21 473,21 Kč k rukám Mgr. Petera Šmehýla, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Odvolací kárný senát odvolací kárné komise České advokátní komory rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 16.06.2021, č. j. K 11/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), odvolacím kárným rozhodnutím označeným č.j. K 11/2021, dne 13.03.2023, (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce s tímto rozhodnutím nesouhlasil a dne 16. 1. 2024 proti němu podal k Městskému soudu v Praze (dále též jen „soud“) žalobu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. První žalobní námitka, již žalobce v žalobě vznesl, bylo tvrzení, že prvostupňové rozhodnutí ze 16. 6. 2021 je v rozporu s vyhlášeným rozhodnutím z téhož dne, jak vyplývá z protokolu o jednání kárného senátu konaném na pobočce ČAK v Brně dne 16. 6. 2021 od 12:15 hodin, který byl žalobci zaslán prostřednictvím datové zprávy.
4. Žalobce dle svého vyjádření upozornil žalovanou na skutečnost, že výrok prvostupňového rozhodnutí v rámci vyhlášeného rozhodnutí dne 16. 6. 2021 se závažným způsobem odlišuje od písemného vyhotovení rozhodnutí z téhož dne, nicméně žalovaný na tuto skutečnost odpovídajícím způsobem nereagoval. V této souvislosti dle jeho přesvědčení nelze akceptovat nejen doplňování výroku, jak jej bagatelizuje žalovaný v části bodu 17 napadeného rozhodnutí, ale zejména skutečnost, že předmětem výroku je zcela jiné provinění. Žalovaný vůbec nevysvětlil, jak je možné, že v rámci písemného odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že žalobce porušil povinnost v řízení nenavrhovat důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, když takové jednání (ani jednání s tímto zaměřitelné) nebylo – ve vztahu k žalobci – předmětem řízení.
5. Ve druhé žalobní námitce žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť skutek, který je předmětem kárné žaloby, není kárným proviněním, kdy napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného a interpretovaného skutkového stavu, přičemž žalovaný na jedné straně neprovedl ani žalobcem navržené důkazy, přičemž nijak neodůvodnil absenci jejich provedení, a současně v rámci žalovaným předestřené interpretace došlo k záměrnému pomínutí povahy jednání žalobce, souvislosti jednání žalobce ve vazbě na jeho povinnosti dle právních předpisů a jeho interpretace jednání žalobce je v přímém rozporu s vlastní rozhodovací činností.
6. Následně žalobce popsal situaci, jež vedla k napadeným rozhodnutím žalovaného, pročež důkladně vyložil, proč měl pochybnosti o autenticitě zpráv JUDr. A. Též uvedl, že s obdobnou situací se setkal v řízení vedeného Okresním soudem v Táboře pod sp. zn. 11 C 34/2018, přičemž v důsledku tohoto řízení se žalobce rozhodl ke krokům, jež posléze

podnikl (tj. snaha vyvarovat se situace, že dlužník žalobcova klienta jako žalovaný bude v řízení tvrdit, že výzvou k plnění došlo pouze k zesplatnění dluhu, a nikoliv k výzvě plnění ve smyslu § 142a o.s.ř. s tím, že poté co by mu tato výzva byla doručena by ve stanovené lhůtě dluh uhradil).

7. Následně žalobce též citoval odborný komentář k ustanovení § 29 zákona o advokacii a § 2 správního řádu.
8. Dále žalobce uvedl, že v důsledku situace, kdy je poměrně časté zneužívání údajů advokátů (což dokládá poukázáním na několik těchto případů), je opatrnost zcela na místě. Opačný přístup by mohl poškodit jeho klienta. V této souvislosti citoval několik rozhodnutí Nejvyššího soudu, např. sp. zn. 25 Cdo 121/20210 ze dne 14. 7. 2011.
9. Žalobce je toho názoru, že je zcela evidentní, že jednání společnosti PAMSTAV s. r. o. (tj. dlužníka jeho klienta) plně odpovídá obavám, který žalobce predikoval, a jejichž naplnění se svým jednáním chtěl vyhnout za účelem ochrany práv a zájmů klienta. Přitom právě podle stavovských předpisů žalovaného by k takovému následku nemělo vůbec docházet, a žalobce by v zásadě neměl mít důvod postupovat nadměrně obezřetně při jednání s advokátem, pokud by tento vystupoval profesionálně, věrohodně a plnil další povinnosti na úseku příslušnosti k stavu. Je zřejmé, že jednání společnosti PAMSTAV bylo vedeno úmyslem poškodit klienta na jeho právech s následným tvrzením, že výzva k plnění nebyla společnosti PAMSTAV doručena. Stěžovatel ve své iniciální stížnosti tvrdí a žalobce viní z porušení povinnosti kolegiality, které se měl dopustit tím, že odeslal výzvu dle § 142a o. s. ř. společnosti PAMSTAV a nikoliv jemu, jako zástupci této společnosti.
10. Žalobce je dále přesvědčen, že žalovaný se námitkou žalobce stran rozdílného posuzování totožných věcí vůbec nezabýval, a tuto pominul jako by jí nebylo. Žalobce je přesvědčen, že rozdílnost rozhodování je dána tím, že sám vede či vedl řadu sporů s členy představenstva žalovaného a kontrolní rady, a to jak na úrovni tržní soutěže, tak na úrovni zastupování zájmů klientů, přičemž důsledek rozdílného rozhodování ve věci žalobce se žalobci jeví jako zneužití oprávnění žalovaného za účelem jeho poškození.
11. Pohled žalovaného vychází dle žalobce z presumpce, že nikdo nemůže být podveden ani uveden v omyl, neboť mu musí být stav věcí zřejmý od prvního okamžiku. Žalobce, v přesném opaku oproti obviněním vzneseným kárným žalobcem, vycházel z přesvědčení založeném na dobré víře v řádné plnění povinností advokáta ve vztahu ke stavu, a považoval kolegu JUDr. A. původně za zástupce společnosti PAMSTAV; tato skutečnost podle něj jednoznačně vyplývá z komunikace, kterou strany mezi sebou vedli. V momentě, kdy v důsledku určitých, výše popsaných skutečností, získal důvodnou pochybnost o tom, že by mohl být podveden, a to ještě s ohledem na již zahájený spor, učinil dle svého názoru veškeré kroky, které považoval za potřebné a vhodné k ochraně práv a zájmů svého klienta.
12. Následně žalobce citoval několik judikátů Nejvyššího soudu, dotýkajících se náležitostí písemných forem právního úkonu, přičemž zdůraznil důležitost toho, aby mohl nade vší pochybnost identifikovat osobu, s níž jedná.
13. Žalobce je toho názoru, že skutek, který je mu žalovaným kladen za vinu, nepředstavuje porušení povinnosti advokátem, ale naopak představuje důslednou ochranu práv a zájmů klienta. Proto tento skutek není a ani nemůže být porušením povinnosti stanovené advokátovi předpisem nebo zákonem, natož aby se jednalo o závažné či opakované

porušení, když pouze závažné nebo opakované porušení může být kvalifikované jako kárné provinění. Vzhledem ke shora uvedenému se nejedná o kárné provinění a žalobce považuje kárnou žalobu za nedůvodnou.

14. Současně považuje za zcela absurdní, aby za situace, kdy v řízení navrhne provedení důkazů k prokázání skutkového stavu, o němž jsou důvodné pochybnosti, žalovaný na tento návrh žalobce žádným způsobem nereaguje a zcela nedůvodně setrvává na svých závěrech, pro které nejsou v řízení důkazy, přičemž jeho rozhodnutí je zcela v rozporu s rozhodovací praxí, aniž by vysvětlil důvodnost rozdílného rozhodování ve skutkově stejných právních věcech.
15. Ostatně, třetí žalobní námitka směřuje právě proti tomu, že případ žalobce se zcela vymyká dosavadní rozhodovací praxi žalovaného, neb v řízení vedeném žalovaným ke stížnosti žalobce pod sp. zn. S-190/2021, kdy byl žalobce úmyslně obcházen jako právní zástupce klienta, ten tuto stížnost odmítl s odůvodněním, že při „...volbě tohoto postupu zohlednili zejména zájem klienta na řádném doručení výzvy k plnění protistraně. Jsou přesvědčeni, že tento postup odpovídal konkrétním skutkovým okolnostem, neboť doručování pouze Vám za situace, kdy nevěděli, zda protistranu skutečně zastupujete, by bylo v rozporu se zájmy klienta.“
16. Žalobce dále uvádí, že v této záležitosti mu bylo dokonce nepokrytě vyhrožováno, přičemž citoval rozsudek Nejvyššího soudu 3 Tdo 465/2010 ze dne 9. 6. 2010.
17. Pokud jde o čtvrtou žalobní námitku, žalobce uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela absentuje odůvodnění několika bodů výroku, k nimž nebylo vedeno žádné dokazování. Opětovně poukázal na obdobný případ, kdy v jeho jiné záležitosti žalovaný rozhodoval zcela jinak.
18. V páté žalobní námitce žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když zcela absentuje zdůvodnění výroku rozdílného rozhodování o výši sankce udělené žalovaným žalobci pro případ, že by skutek uvedený v kárné žalobě byl kárným proviněním, neboť v jiných případech byla za obdobné (nebo závažnější) provinění ukládána pouze sankce napomenutí.
19. Žalovaný, přestože byl upozorněn na svou rozhodovací praxi, a to konkrétně na rozhodnutí sp. zn. K 55/2017 ze dne 1. 11. 2017, uzavřel, že vzhledem k tomu, že může uložit pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním předpisem, přičemž v daném případě byla uložena pokuta ve výši dvojnásobku měsíční mzdy, je takováto výše sankce zcela na místě, a důvody k uložení mírnějšího druhu kárného opatření odvolací kárný senát neshledal. Důvody pro vysvětlení rozdílů v obou projednávaných věcech zcela absentují.
20. Jako šestou žalobní námitku žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí představuje zneužití práva žalovaným ve vztahu k žalobci, přičemž žalobce je trestán nikoliv za skutek, ale za své spory s některými členy představenstva a kontrolní rady žalovaného. Rozhodnutí je nezákonné z toho důvodu, že nelze přiznávat soudní ochranu zneužívání práva.
21. Tento fakt v první řadě žalobce spatřuje v tom, že kvůli kárnému řízení byl nucen cestovat do Brna (přestože by mnohem snadněji mohl cestovat do Prahy), dále z faktu, že věc nebyla skončena v rámci jednoho jednání, ze stylu, jakým s ním bylo během kárného řízení jednáno a dále že kárnému senátu trvalo 14 měsíců vyhotovit písemné odůvodnění (přičemž výrok se, jak již bylo řečeno, odlišoval od toho, co bylo vyhlášeno). V této

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

souvislosti žalobce zopakoval též své přesvědčení, že k jiným advokátům bylo během kárných řízení přístupováno zcela jinak, mírněji.

22. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a úhradu nákladů řízení žalovaným.
23. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žaloba není důvodná, neboť napadené rozhodnutí není nezákonné a jeho vydání nepředcházela procesní vada, jež by měla být důvodem pro jeho zrušení. Žaloba je pak dle žalovaného spíše přepisem toho, co žalobce uvedl ve vyjádření ke kárné žalobě a v odvolání proti kárnému rozhodnutí. Žalovaný je pak toho názoru, že se všemi vznesenými námitkami se již vypořádal v napadeném rozhodnutí.
24. Důvodnou je podle žalovaného pouze námitka, že ve výroku písemného vyhotovení kárného rozhodnutí je žalobci vytčeno, že porušil *povinnost v řízení nenavrhnout důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé, nebo klamavé*. Tato pasáž, stejně jako absence odkazu na čl. 11 odst. 1 věty druhé etického kodexu v písemném vyhotovení kárného rozhodnutí oproti jeho vyhlášenému znění, jsou zjevnými písařskými chybami. Jejich nenapravení opravným rozhodnutím je sice procesním pochybením, není však takovou vadou, jež by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu žalovaný odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 26/2007-60 z 9. 10. 2007 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 As 322/2016-39 z 22. 3. 2017.
25. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že vytýkané porušení právních povinností žalobce spočívá v tom, že v rozporu s čl. 11 odst. 1 etického kodexu adresoval důležité písemné podání přímo protistraně, o níž věděl, že je zastoupena advokátem JUDr. A., aniž k tomu měl žalobce od tohoto advokáta souhlas, a aniž by tomuto zástupci toto podání alespoň současně zaslal na vědomí.
26. Podle názoru žalovaného žalobce s JUDr. A. komunikoval několikrát, což v žalobě zamlčuje, přičemž nikdy nevyslovil pochybnosti týkající se jím používané e-mailové adresy.
27. Další část žaloby, v níž žalobce převážně porovnává svou věc s jinými případy, není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí dle žalovaného nijak relevantní.
28. Žalobce v žalobě tvrdí, že je trestán nikoliv za skutek, ale za své spory s některými členy představenstva a kontrolní rady žalovaného. Kromě toho, že žalobce podle žalovaného tyto údajné spory nijak nekonkretizuje, je přesvědčen, že takový argument by měl relevanci, pokud by se vztahoval k některému ze členů kárného či odvolacího kárného senátu a pokud by jej žalobce uplatnil v kárném řízení jako námitku podjatosti.
29. Pokud žalobce namítá, že jednání kárného senátu probíhalo v Brně, které je od sídla žalobce vzdáleno takřka dvojnásobně než Praha, tak žalovaný pouze odkazuje na ustanovení § 13 odst. 3 advokátního kárného řádu, podle něhož je určení místa jednání kárného senátu plně v kompetenci předsedy kárného senátu, který pouze musí dodržet podmínku, že jednání se bude konat buď v sídle žalované v Praze, anebo v jeho pobočce v Brně, což bylo v dané věci splněno.
30. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby

31. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
32. Z obsahu kárného spisu je zřejmé, že kárné řízení se žalobcem byla zahájeno na podnět stížnosti, kterou podal advokát JUDr. R. A.
33. Kárnou žalobou bylo žalobci kladeno za vinu, že při poskytování právních služeb společnosti TplusT servis s.r.o., IČO 24141402, zaslal dne 8. 2020 v čase 21:22 hodin společnosti Winning PS - Pamstav s.r.o., IČO 60748087, z elektronické adresy X na elektronické adresy info@winningps.cz, petrkmmal@winningps.cz a pamstav@pamstav.cz. e-mailovou zprávu s elektronickou přílohou pod označením „202000805 Výzva k plnění doplatek (05-2017).pdf“, jejímž obsahem byla jím sepsaná výzva společnosti TplusT servis s.r.o. k úhradě částky v celkové výši 173.637,73 Kč se zákonným úrokem z prodlení z titulu doplatku kupních cen ze dvou kupních smluv a dále k úhradě částky 2.400 Kč z titulu minimální výše nákladů spojených s uplatněním pohledávky, ačkoliv nejpozději od 19. 7.2020 věděl, že společnost Winning PS - Pamstav s.r.o. je v této věci zastoupena JUDr. R. A., advokátem, tedy při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě a při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, jednal přímo s osobou zastoupenou advokátem, s níž poskytovaná služba souvisela, bez souhlasu tohoto advokáta.
34. Rozhodnutím kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 16. 6. 2021 byl žalobce uznán vinným tím, že při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě a při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost v řízení nenavrhovat důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, čímž porušil ustanovení § 16 odst. 2 zákona o advokacii a ustanovení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 17 odst. 2 etického kodexu, za což mu bylo uloženo kárné opatření pokuty ve výši 30.400 Kč, dle § 32, odst. 3, písm. c) zákona o advokacii.
35. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, v němž předložil vlastní hodnocení své komunikace se společností Winning PS – Pamstav s.r.o., resp. a advokátem JUDr. R. A., s tím, že po prvotní výměně e-mailových zpráv s ním pojal pochybnosti o tom, zda se skutečně jedná o advokáta, zastupující tuto společnost, a proto finální výzvu k úhradě dlužné částky zaslal dne 5. 8. 2020 právě přímo společnosti Winning PS – Pamstav s.r.o. V odvolání rovněž namítl rozpor mezi výrokem kárného opatření tak, jak bylo vyhlášeno, a mezi jeho písemným vyhotovením.
36. Odvolací kárný senát pak napadeným rozhodnutím dne 3. 3. 2023 odvolání zamítl a rozhodnutí kárného senátu potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
38. Soud se především ztotožnil s námitkou, poukazující na rozpor mezi výrokem rozhodnutí kárného senátu ze dne 16. 6. 2021 tak, jak bylo vyhlášeno při jednání tohoto dne, a mezi jeho písemným vyhotovením.
39. Při vyhlášení kárného rozhodnutí dne 16. 6. 2021 byl žalobce shledán vinným tím, že při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě a při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.
40. V písemném vyhotovení je však uvedený výčet žalobcových pochybení rozšířen o to, že porušil „povinnost v řízení nenavrhovat důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé“.
41. Takové závadné jednání však nebylo předmětem kárné žaloby a v průběhu kárného řízení o něm vůbec nebylo jednáno. V odůvodnění rozhodnutí kárného senátu pak není uvedeno nic ohledně skutku, jímž by žalobce měl tuto povinnost porušit.
42. Žalobce ve svém odvolání ze dne 13. 9. 2022 na tuto vadu rozhodnutí kárného senátu poukázal, odvolací kárný senát se s ní nijak nevypořádal, ba dokonce ji ani nekonstatoval.
43. Městský soud se neztotožnil s názorem žalované, že se jedná o pouhou vadu v psaní. Kárný senát je při své rozhodovací činnosti vázán svým rozhodnutím ve věci, tak jak je vyhlásil, a nemůže je dodatečně libovolně měnit.
44. Výrok o vině je v rámci kárného rozhodnutí tím nejpodstatnější částí, neboť z něj vyplývá, jakého, resp. jakých konkrétní jednání se kárně obviněný dopustil, a za něj je mu ukládána sankce. Díkce výroku v písemném vyhotovení tak musí zcela odpovídat tomu, co bylo vyhlášeno.
45. Žalobce tuto vážnou vadu kárného rozhodnutí vytýkal v odvolání, takže odvolací kárný senát měl možnost tuto vadu odstranit zrušením rozhodnutí kárného senátu a vrácením věci jemu k dalšímu řízení, anebo mohl ve věci rozhodnout sám, pokud by pro takový postup shledal předpoklady. Jak je již uvedeno výše, odvolací kárný senát ale na tuto odvolací námitku vůbec nereagoval, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
46. Dalším důvodem, který vedl soud k tomu, aby zrušil nejen rozhodnutí odvolacího kárného senátu, ale i jemu předcházející rozhodnutí kárného senátu, je nepřezkoumatelnost právě rozhodnutí vydaného v I. stupni.
47. V odůvodnění kárného senátu je sice velmi podrobně vyličen průběh kárného řízení, jakož i obsah jednotlivých provedených důkazů, ale zcela tam absentuje vyhodnocení zjištěných skutečností. Z odůvodnění tedy nelze seznat, jakými úvahami kárný senát dospěl k závěru o vině žalobce, jaké skutečnosti vzal za podklad pro tyto úvahy a jak je vyhodnotil jednotlivě i ve vzájemném souhrnu.
48. Ačkoliv je možné, aby odvolací kárný senát v mezích oprávnění daných vyhláškou č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů, určité jak formální, tak obsahové vady rozhodnutí vydaného v I. stupni odstranil, nemůže svým rozhodnutím nahradit rozhodnutí kárného senátu v tom smyslu, že by za něj řádné odůvodnění dopracoval. To

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

by znamenalo, že kárně obviněný by se až z rozhodnutí odvolacího kárného senátu dověděl, proč je kárný senát přesvědčen o jeho vině a jakými úvahami k tomuto přesvědčení dospěl. V konečném důsledku by tak byl zpochybněn anebo zmařen smysl a účel odvolání jako řádného opravného prostředku.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit, a že je na místě zrušit i jemu předcházející rozhodnutí kárného senátu; proto postupoval podle ust. § 78 odst. 1 a 3 soudního řádu správního.
50. Žalovaná, které soud věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrací k dalšímu řízení, odstraní konstatované vady rozhodnutí vydaného kárným senátem v I. stupni a znovu rozhodne o odpovědnosti žalobce za kárné provinění. Při tom se přezkoumatelným způsobem vypořádá s argumentací žalobce, která má za to, že jeho jednání směru nepředstavuje porušení povinnosti advokátem, ale je naopak důslednou ochranou práv a zájmů klienta.
51. Pokud jde o další žalobní námitky, soud se k nim v této fázi přezkumu nevyjadřoval, maje za to, že je na žalované, aby v dalším řízení respektovala zásadu předvídatelnosti, tedy aby ve stejných věcech bylo rozhodováno stejně a v obdobných obdobně, a to jak pokud jde o otázku viny, tak při ukládání sankce.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když ve věci úspěšnému žalobci vznikl nárok na náhradu nákladů řízení sestávající jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby (převzetí věci a vyjádření k žalobě) a ze související náhrady hotových výdajů ve výši 8228 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024, a za jeden úkon právní služby a ze související náhrady hotových výdajů podle advokátního tarifu ve znění platném po 1. 1. 2025 (účast na jednání) ve výši 4620 Kč, a dále žalobci náleží náhrada za promeškaný čas v rozsahu 9 půlhodin, tedy 1350 Kč, a náhrada za jízdné na trase Písek - Městský soud v Praze ve výši 1597 Kč; to včetně daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 21 473,21 Kč je žalobce povinen zaplatit žalovanému do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Petera Šmehýla, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. března 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.